

ณ สำนักเซ็น ของอาจารย์ เอ็กกูอิน ซึ่งเป็นวัดที่เลื่องลือมาก เป็นเหมือนกับว่า เป็นที่พึ่งของหมู่บ้าน ที่ร้านชำใกล้ๆ วัดนั้น มีหญิงสาวสวยคนหนึ่ง เป็นลูกเจ้าของร้าน ที่นี้ โดยกะทันหัน ปรากฏว่า มีครรภขึ้นมา พ่อแม่เขา พยายาม ชัย้นขยอถาม ลูกสาวก็ไม่บอก แต่เมื่อถูกบีบคั้นหนักเข้า ก็ระบุชื่อ ท่านอาจารย์ เอ็กกูอิน

เมื่อหญิงสาวคนนั้นระบุอาจารย์เอ็กกูอินเป็นบิดาของเด็กที่อยู่ในครรภ พ่อแม่โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ ไปที่วัด แล้วก็ไปด่าท่านอาจารย์เอ็กกูอิน ด้วยสำนวนโหหารของคนทีโกรธทีสุดทีจะด่าได้อย่างไร

ท่านอาจารย์ไม่มีอะไรจะพูด นอกจากว่า "Is that so?" คือ ว่า "อย่างนั้นหรือ"

สองคนด่าจนเหนื่อย ไม่มีเสียงจะด่า ไม่มีแรงจะด่า ก็กลับไปบ้านเอง

ทีนี้ พวกชาวบ้านที่เคยเคารพนับถือ ก็พากันไปด่าว่าเสียที ทีเคยนับถือ อย่างนั้น อย่างนี้ ท่านก็ไม่มีประโยคอะไรทีจะพูด นอกจากว่า "Is that so?"

พวกเด็กๆ ก็ยังพากันไปด่าว่า พระบ้า พระอะไร สุดแต่ทีจะด่าได้ ตามภาษาเด็ก ท่านก็ว่า "Is that so?" ไม่มีอะไรมากกว่านั้น

ต่อมา เด็กคลอดออกมาจากครรภ บิดามารดาทีเป็นตายายของเด็ก ทีเอาเด็กไปทิ้งไว้ให้ท่านอาจารย์ เอ็กกูอินในฐานะเป็นการประชด หรือ อะไรทีสุดแต่ ว่า "แกต้องเลี้ยงเด็กคนนี"

ท่านอาจารย์ เอ็กกูอิน ก็มีแต่ "Is that so?" ตามเคย

ท่านรับเด็กไว้ และต้องหานม หาอาหารของเด็กก่อนนั้น จากบุคคลบางคน ทียังเห็นอกเห็นใจ ท่านอาจารย์ เอ็กกูอินอยู่ พอเลี้ยงเด็กนั้นให้รอดชีวิต เติบโตอยู่ได้

ทีนี้ ต่อมานานเข้า หญิงคนทีเป็นมารดาของเด็กเหลือทีจะทนได้ มันเหมือนกับไฟนรก เข้าไปสูมอยู่ในใจ เพราะเขาไม่ได้พูดความจริง ฉะนั้น วันหนึ่ง เขาจึงไปสารภาพอกกับบิดามารดาของเขาว่า บิดาทีแท้จริงของเด็กนั้น คือ เจ้าหนูร้านขายปลา

ทีนี้ บิดามารดา ตายายคูนัน ก็มีจิตใจ เหมือนกับนรกเผาอยู่ข้างใน อีกครั้งหนึ่ง รีบวิ่งไปทีวัด ไปขอโทษ ขอโทษ ต่ออาจารย์เอ็กกูอิน ขอแล้ว ขอเล่าๆ เทาทีจะรู้สึกว่ เขามีความผิดมากอย่างไร ทีชอกันมากมายอย่างนั้น

ท่านก็ไม่มีอะไร นอกจาก Is that so? แล้วก็ขอหลานคนนั้น คืนไป

ต่อมา พวกชาวบ้านทีเคยไปด่าท่านอาจารย์ ทีแหกกันไปขอโทษอีก เพราะความจริงปรากฏขึ้น เช่นนี้ ชอกันใหญ่ ไม่รู้ทีลืบคน ชอกันนานเท่าไร ท่านก็ไม่มีอะไรจะพูด นอกจาก Is that so? อีกนั่นเอง

เรื่องของเขาก็จบเท่านี้

นิทานเรื่องนี้ จะสอนว่าอย่างไร เราถือว่า นิทานชุดนี้ ก็เหมือนกับ นิทานอีสป ในทางวิญญาณ ในทาง Spiritual point of view

นิทานเรื่องนี้ สอนว่าอย่างไร นั้นหรือ มันก็เหมือนกับที่พระพุทธเจ้า ตรัสว่า "นตฺถิ โลกเ รโห นาม" และ "นตฺถิ โลกเ อนินฺหิตโต" "การไม่ถูกนิทาน ไม่มีในโลก" หรืออะไรทำนองนี้

แต่ท่านทั้งหลาย ลองเปรียบเทียบดูทีหรือว่า ถ้าพวกครูบาอาจารย์ ของเราทั้งหลาย เป็นผู้ถูกกระทำ อย่างท่านอาจารย์เฮ็กกูอิน ท่านจะเป็นอย่างนี้ได้ไหม คือจะ Is that so? คำเดียว อยู่ได้ไหม

ถ้าได้ เรื่องนี้ ก็คงจะไม่เป็น อย่างที่กำลังเป็นอยู่ คือ คงจะไม่ถูกฟ้องว่า ตีเด็กเกินควร หรือ อะไร ทำนองนั้น ต้องไปถึงศาลก็มี

อาตมาเคยเห็น ครูที่บ้านนอก ต้องไปพุดกันถึงโรงถึงศาลก็มี เพราะตีเด็กเกินควร เป็นต้น นี่คือ มัน ห้วนไหวต่ออารมณ์มากเกินไป จนกระทั่ง เด็กเล็กๆ ก็ทำให้โกรธได้ ที่เรื่องนิดเดียวก็ยิ่งโกรธได้นี่ เพราะว่า ไม่ยึดถือความจริงเป็นหลักอยู่ในใจ มันจึงไหวไปตามอารมณ์ โกรธมาก กลัวมาก เกลียดมาก ล้วนแต่เป็น อารมณ์ร้ายไปเสียทั้งนั้น ทำไม่ไม่คิดว่า มันไม่ใช่ เรื่องราวอะไรมากมาย มันไม่ใช่ เป็นไปตามเสียงส่วนมาก ที่ยืนยันว่า อันนั้น ต้องเป็นอันนั้นจริง ความจริง มันต้องเป็นความจริง ถ้าจะมีอุเบกขา ก็ควรจะมีอุเบกขา อย่างนี้ ไม่ใช่ อุเบกขาผิดอย่างอื่น ฉะนั้น เราควรจะฟังของเขาไว้